

Dániel könyve – Tízes szám

A folyamat

Jeff Pippenger

2023-12-05

Dániel első fejezetében azt olvassuk, hogy Dánielt elhurcolták a Jeremiás által megjövendölt hetvenéves fogságba, és ott maradt Círus első esztendejéig.

És Dániel megmaradt Círus király első esztendejéig. Dániel 1:21.

Így Dániel végigélte a hetvenéves fogság egész történetét, egészen addig a rendeletig, amely lehetővé tette az ősi Izráel visszatérését Jeruzsálem újjáépítésére és helyreállítására.

Perzsia királyának, Círusnak első esztendejében, hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott igéje, felindította az Úr Círusnak, Perzsia királyának lelkét, úgyhogy kihirdettette ezt egész birodalmában, írásba is foglalva, mondván: Ezsd 1:1.

Dániel tehát a száznegyvennégyezer megpróbáltatási folyamatának jelképe, amely 2001. szeptember 11-én kezdődött, és a „rendeletig” tart, amely Babilonból való kihívást jelöli.

És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Jöjjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesei az ő bűneinek, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert az ő bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett az ő hamisságairól. Jelenések 18:4, 5.

A fogság hetven éve a száznegyvennégyezer megpróbáltatásának és megtisztításának időszaka. 2001. szeptember 11-én megérkezett az iszlám harmadik Jaja. Ezt csak azok ismerik fel, akik elfogadják az adventizmus alapvető igazságait. Az első Jajt és a második Jajt az úttörők egyaránt helyesen azonosították az iszlámmal. Mind az 1843-as, mind az 1850-es úttörői táblázatokon, amelyeket Ellen White jóváhagyott, és amelyeket Habakuk második fejezete beteljesedéseként azonosítanak, az iszlám az ötödik és a hatodik Trombita. Az utolsó három Trombita Jaj-trombiták.

És láttam és hallottam egy angyalt az ég közepén repülni, aki nagy szóval ezt mondta: Jaj, jaj, jaj a föld lakosainak a másik három angyal harsonaszavainak szózata miatt, akik még ezután fognak trombitálni! Jelenések 8:13.

Ha három jajharsona van, és az első és a második jajharsona az iszlám, akkor meglehetősen egyszerű felismerni, hogy a harmadik jajharsona is az iszlám. Az iszlámnak mint jajharsonáknak egyik jelképi eleme a visszatartásuk, majd az, amikor szabadon bocsáttatnak. White testvér A jelenések könyve hetedik fejezetének négy szelét „haragos lónak” nevezi, amely arra törekszik, hogy „elszabaduljon”, és nyomában „halált és pusztulást” hozzon.

„Az angyalok tartják a négy szelet, amelyeket egy feldühödött ló jelképez, amely ki akar törni és végig akar rohanni az egész föld színén, pusztítást és halált hozva útjában.

„Aludjunk-e az örök világ közvetlen peremén? Legyünk-e tompák, hidegek és halottak? Ó, bárcsak egyházainkban Isten Lelke és lehelete beleleheltetnék népébe, hogy lábukra álljanak és

éljenek. Látnunk kell, hogy az út keskeny, és a kapu szoros. Ám amikor áthaladunk a szoros kapun, annak tágassága határtalan.” Manuscript Releases, 20. kötet, 217.

A négy angyal, akik feltartóztatják a négy szelet, a bibliai prófécia „haragos lovát” tartóztatják fel, amely halált és pusztulást idéz elő. A Jelenések könyve kilencedik fejezetében, ahol az első és a második jajtrombitát azonosítják, egy király is azonosításra kerül. Őt a Jelenések könyve „kilenc-tizenegy”-ében azonosítják.

Királyuk is vala pedig nekik a mélység angyala, akinek neve héberül Abaddon, görögül pedig Apollyon. mint aki felettük van. Jelenések 9:11.

A királyának neve, s ezért jelleme is, héberül Abaddon, görögül pedig Apollyon. Mind az Ó-, mind az Újszövetségben, amelyeket a héber, illetve a görög képvisel, az iszlám jelleme e két név meghatározásában található meg. Mindkét szó jelentése: „halál és pusztulás”. White testvérnő azt mondja, hogy a „haragos ló”, amelyet a négy angyal visszatart, miközben a száznegyvennégyezer elpecsételtetik, arra törekszik, hogy kitörjön, és útja során „halált és pusztulást” hozzon.

Az Iszlámra vonatkozó első utalás a Szentírásban Izmael, azok atyja, akik az iszlám vallását követik. Ebben az első utalásban vad emberként van azonosítva, és a „vad”-nak fordított szó jelentése: „vad arabiai szamár”. Az Iszlámra vonatkozó első prófétai utalás a lófélé családjának egyik jelképe, és a ló az, amellyel az úttörők az első és a második jaj Iszlámját ábrázolták a két szent táblázaton. A Jelenések könyve hetedik fejezetének négy szele vissza van tartva, vagyis „féken tartatik”, amíg Isten meg nem pecsételi az Ő népét. A száznegyvennégyezer megpecsételéseinek folyamata egyúttal a megpróbáltatás és a megtisztítás folyamata is.

Mindezeket a prófétai szemléltetéseket Dániel hetvenéves fogsága ábrázolja, amely Jójákimmal, az első üzenet felhatalmazásának jelképével kezdődik, egészen addig a „rendeletig”, amely kihívja a férfiakat és nőket Babilonból. Az iszlám visszatartása, majd szabadjára bocsátása az iszlám prófétai jellegzetessége mint a bibliai prófécia jelképe.

Amikor „a négy szélként” említetnek, feltartóztatva vannak mindaddig, amíg Isten szolgálai elpecsételtetnek. A második jaj kezdetén, a háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap időprófeciájában, amely 1840. augusztus 11-én teljesedett be, négy angyal, akik a második jaj iszlámját jelképezték, „eloldoztatott”. A prófécia végén „visszatartattak”.

Ezt mondván a hatodik angyalnak, akinél a trombita volt: Oldd el a négy angyalt, akik a nagy folyamánál, az Eufrátesznél vannak megkötözve. És eloldatott a négy angyal, akik készen álltak egy órára, egy napra, egy hónapra és egy esztendőre, hogy megöljék az emberek harmadrészét. Jelenések 9:14, 15.

2001. szeptember 11-én a száznegyvennégyezer történetében az első üzenet hatalommal ruházott fel, amikor a harmadik jaj iszlámja „elengedett”. Ám azonnal „visszatartott”. White testvér megmagyarázza, miért történt ez, de először emlékeznünk kell arra, hogy az iszlám első bibliai említésének célja az volt, hogy haragra indítsa a nemzeteket, mert Izmael keze minden ember ellen lesz, és minden ember keze az iszlám ellen.

Az ÚR angyala pedig ezt mondta neki: Íme, terhes vagy, fiút fogsz szülni, és Ismáelnek nevezd őt; mert meghallotta az ÚR nyomorúságodat. És ő vad ember lesz; keze mindenki ellen, és mindenki keze őellene lesz; és minden testvére színe előtt fog lakni. 1Mózes 16:11, 12.

Az iszlám szerepe a bibliai próféciaiban az, hogy egyesítse valamennyi nemzetet az iszlám ellen, megelőzően annak, hogy az Egyesült Nemzetek haragjukat a szombat megtartóira zúdítják. 2001. szeptember 11-én mindazok, akik úgy értik a 9/11-et, mint a millerita események sorrendje megismétlődésének kezdetét, olyanná lettek, mint „Dániel”, amikor hetven évre Babilonba vitték. Jójákim ennek a megpróbáltatási folyamatnak a kezdetét azonosítja, és ekkor a harmadik jaj iszlámja szabadon bocsáttatott, de azonnal vissza is tartatott, hogy Isten megpecsételhesse az Ő népét.

„E látomás 1847-ben adatott, amikor az adventista testvérek közül még csak igen kevesen tartották meg a szombatot, és közülük is csak kevesen gondolták úgy, hogy annak megtartása elégséges jelentőségű ahhoz, hogy választóvonalat vonjon Isten népe és a hitetlenek közé. Most e látomás beteljesedése kezd láthatóvá válni. Az itt említett »nyomorúságos idő kezdete« nem arra az időre utal, amikor a csapások elkezdene kitölteni, hanem egy rövid időszakra közvetlenül azok kitöltése előtt, miközben Krisztus a szentélyben van. Abban az időben, miközben az üdvösség munkája lezárul, nyomorúság szakad a földre, és a nemzetek megharagszanak, mégis féken lesznek tartva, hogy ne akadályozzák meg a harmadik angyal munkáját. Abban az időben jön el a »késői eső«, vagyis az Úr jelenlétéből áradó felüdülés, hogy erőt adjon a harmadik angyal hangos kiáltásának, és előkészítse a szenteket arra, hogy megálljanak abban az időszakban, amikor a hét utolsó csapás kitöltetik.” Early Writings, 85.

Dániel hetven éve 2001. szeptember 11-én kezdődött, amikor az iszlám szabadjára bocsáttatott, és megharagította a nemzeteket azért, hogy hirtelen és váratlanul lesújtott a Jelenések tizenharmadik fejezetének földi fenevadjára. Az iszlám ezután visszatartatott, hogy a harmadik angyal munkája befejeződhessen. A harmadik angyal munkája Isten népének elpecsételése, és amikor ez a munka 2001. szeptember 11-én megkezdődött, a Kései Eső „hinteni” kezdett. Dániel első fejezete a száznegyvennégyezer megpróbáltatási folyamatát szemlélteti, amely 2001. szeptember 11-én kezdődik, és addig tart, amíg a Jelenések tizenharmadik fejezetének második „szava” ki nem hívja Isten másik nyáját Babilonból. Dániel ennél fogva egy olyan népet jelképez, amely most lelki fogságban van, egészen a megpróbáltatási folyamat legvégső lezárulásáig. A próbaidőszak lezárását Dániel első fejezetében „a napok végének” nevezik.

Amikor pedig leteltek a napok, amelyekről a király azt mondta, hogy vigyék őket eléje, a főudvarmester Nebukadneccar elé vezette őket. És a király beszélgetett velük; és mindnyájuk között nem találtatott senki, aki fogható lett volna Dánielhez, Hanániáshoz, Misáélhoz és Azáriáshoz; ezért a király szolgálatában álltak. És minden bölcsességre és értelemre tartozó dologban, amely felől a király kérdezte őket, tízszer jobbnak találta őket országa minden írástudó papjánál és csillagjósánál. Dániel 1:18–20.

A harmadik próba, amely Dániel és a három derék férfi számára prófétai lakmuszpróbát jelképez, az volt, amikor Nebukadneccar megítélte őket, és úgy találta, hogy „tízszer különbek birodalma minden varázslójánál és csillagjósánál”. A harmadik próbát az ítélet jelképezi, és az ítéletre „a

napok végén” került sor. Dániel könyvében „a napok vége” az a hely, ahol Dániel megáll az ő osztályrészében.

„Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; de a gonoszok gonoszul cselekszenek; és a gonoszok közül senki sem érti meg, de az értelmesek megértik.... Boldog, aki várja, és megéri az ezerháromszázharmincöt napot. Te pedig (Dániel) menj a te utadon a végig; mert nyugodni fogsz, és felkelsz a te osztályrészedre a napok végén.”

„Eljött az idő, hogy Dániel megálljon a maga osztályrészében. Eljött az idő, hogy a neki adott világosság úgy jusson el a világhoz, mint még soha azelőtt. Ha azok, akikért az Úr oly sokat tett, a világosságban járnak, Krisztusról és a rá vonatkozó próféciaíkról való ismeretük nagymértékben növekedni fog, amint e föld történelmének lezárulásához közelednek.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 4. kötet, 1174.

White testvér „a napok végét” Dániel könyve tizenkettedik fejezetének tizedik verse megtisztulási folyamatával összefüggésben azonosítja. Gyakran alkalmazza a tizedik verset a tizenharmadik vers „a napok vége” kifejezésével együtt.

„Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek; és az istentelenek közül senki sem érti meg, de az értelmesek megértik.... Boldog, aki várja, és megéri az ezerháromszázharmincöt napot. Te pedig menj a te utadon a végig; mert megnyugszol, és a napok végén megállasz a neked rendelt osztályrészben.”

„Dániel ma a maga osztályrészében áll, és helyet kell adnunk neki, hogy szóljon a néphez. Üzenetünknek úgy kell előrehaladnia, mint egy égő lámpásnak. „Abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki néped fiaiért áll; és nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt, mióta nép van, mind ez ideig; és abban az időben megszabadul a te néped, mindaz, aki beíratva találta a könyvben. És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felsekkennek, némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra. És az értelmesek fénylenek, mint az égboltozat fényessége; és akik sokakat az igazságra vezettek, miként a csillagok örökkön örökké.”

„E szavak azt a munkát tárják elénk, amelyet nekünk kell elvégeznünk ezekben az utolsó napokban. Még félig sem vagyunk ébren. Nincs meg bennünk az az erő, amely elengedhetetlen annak a munkának az elvégzéséhez, amelyet el kell végezni. Életre kell jutnunk, egységre kell jutnunk. Most, éppen most, abban az állásban kell megállnunk, ahol a bűnbánat és a bocsánat munkánk kiemelkedő vonásai lesznek. Nem lehet semmi civódás. Túl késő már ahhoz, hogy Sátánnal az ő, a szemek megvakítására irányuló munkájában foglalatostkodjunk. Túl késő már ahhoz, hogy csábító lelkekre és ördögi tanításokra figyeljünk.”

Arra kaptam utasítást, hogy mondjam meg: amikor a Szentlélek nyelvet és kijelentést ad, olyan mű véghezvitelét fogjuk látni, amely hasonló ahhoz, ami pünkösd napján történt. Krisztus képviselői értelmesen fognak munkálkodni. Nem lesz majd itt egy ember és amott egy másik, akik azon igyekeznek, hogy leromboljanak és pusztítsanak.

„Mielőtt megszületnék a határozatok, mielőtt a nap tovatűnne, mint a polyva, mielőtt rátok szakadna az Úr haragjának heve, mielőtt rátok jönne az Úr haragjának napja, keressétek az

Urat, ti mind, földnek szelídjei, akik véghezvittétek az ő ítéletét; keressétek az igazságot, keressétek a szelidséget: talán elrejtettek lesztek az Úr haragjának napján.” Australian Union Conference Record, 1907. március 11.

A százhuszonnégyezer megpecsételése, amelyet Dániel babiloni fogságának hetven esztendeje jelképez, Dániel könyve tizenkettedik fejezetének tizedik versében van ábrázolva. Ez a vers magán viseli az „igazság” ismertetőjegyét, mert azonosítja azt a három lépést, amely a héber „igazság” szó jellemzője. Sokan megtisztulnak, megfehérednek, és azután megpróbáltatnak. Dániel és a három méltó az első fejezetben Isten féltelme által tisztultak meg, mert elhatározták, hogy nem esznek a babiloni étrendből. Ezután olyan ábrázatot mutattak, amely szebb és kövérebb lett azokénál, akik a babiloni ételt ették. Ábrázatuk Krisztus igazsága volt, amely a fehér ruhák. Ezután próbára tették, amikor Nabukodonozor ítélete elé kerültek, a napok végén.

„A napok végén”, amikor Dániel „az ő osztályrészében” áll, „a Krisztusról és a rá vonatkozó próféciaíráról való ismeret nagymértékben megnövekedik” Isten népe számára. Nabukodonozor megállapította, hogy „a bölcsesség és értelem minden dolgában” Dániel és a három kiváló férfiú „tízszer különbnek találtattak, mint mindazok az írástudók és csillagjósok, akik az egész birodalmában voltak.”

Dániel első fejezete a száznegyvennégyezer tapasztalatát szemlélteti, akik egy háromlépcsős próbatételi folyamaton mennek keresztül. E folyamatra vonatkozóan White testvérő ezt mondja: „E szavak bemutatják azt a munkát, amelyet nekünk ezekben az utolsó napokban végeznünk kell. Mi még félig sem vagyunk ébren. Nincs meg bennünk az az erő, amely elengedhetetlenül szükséges annak a munkának az elvégzéséhez, amelyet el kell végezni. Életre kell jutnunk, egységre kell jutnunk. Most, éppen most, abban a helyzetben kell megállnunk, ahol a bűnbánat és a bocsánat lesznek munkánk kiemelkedő jellemvonásai. Ne legyen semmi civakodás.”

Az a megpróbáltatási folyamat, amely a „napok végéhez” vezet, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő két tanú feltámadásához vezet. Az a munka, amelyet most végeznünk kell, az, hogy elfogadjuk 2001. szeptember 11. üzenetét, és felébredjünk, amint azt a halott, száraz csontok jelképezik. „Életre kell kelünk, egységre kell jutnunk.” Amikor ezt meg tesszük, munkánk legszembeötlőbb vonásai a „bűnbánat és bocsánat” lesznek. Munkánk legszembeötlőbb vonását Dániel jelképezi a kilencedik fejezetben, amikor a 3Mózes 26 imáját imádkozza, bűneiért és atyái bűneiért bocsánatot kérve, miközben azt is elismeri, hogy a 2020. július 18-án kezdődő kése delem idejének kezdetét jelző csalódás óta Istennel szemben járt. Azt is el kell ismernie, hogy Isten ugyanebben az időszakban vele szemben járt. Dániel azokat jelképezi, akik „hetven évnyi” fogságon mentek keresztül 2020. július 18. óta.

A hetven esztendő a Leviticus huszonhatban említett „hét idő” jelképe. A Krónikák könyve tudatja velünk, hogy a hetven esztendő az az időszak volt, amely alatt a föld „élvezte” azokat a szombatokat, amelyeket az ősi Izráel a Leviticus huszonöt szövetsége elleni lázadása miatt nem engedett neki élvezni.

Hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott ígéje, míg a föld ki nem élvezte szombatjait; mert amíg pusztán hevert, szombatot tartott, hogy beteljesedjék a hetven esztendő.

2 Krónikák 36:21.

A prófétai „puszta” jelképeként az a „három és fél nap”, amely alatt a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja 2020. július 18-a után holtan feküdt az utcán, a „hetven év” jelképe, és egyúttal a „hét idő” is. A „napok végén” a Dániel könyvében lepecsételt prófétai napok végének jelképe.

1798-ban Dániel könyve felnyitott, és Dániel előállt a maga sorsában, készen arra, hogy betöltse rendeltetését.

„Amikor Isten egy embernek különleges feladatot ad, akkor annak meg kell állnia a maga részében és helyén, miként Dániel tette, készen arra, hogy válaszoljon Isten hívására, készen az Ő szándékának betöltésére.” Manuscript Releases, 6. kötet, 108.

1844. október 22-én, Dániel könyve nyolcadik fejezete tizenegyedik versének beteljesedéseként, Dániel könyve ismét a maga sorsrészében állt. 1798 és 1844 az első és a második harag végpontja, és ezért a „hét idő” végét jelölik. A „napok vége” Dániel könyvében egy olyan fogság befejezésének jelképe, amelyet a „hét idő” ábrázol. Dániel könyve negyedik fejezetében Nabukodonozor vadállatként élt, miközben „hét idő” múlt el felette. A „napok végén” visszaadatott neki az országa és az értelme.

És a napok végén én, Nabukodonozor, szemeimet az égre emeltem, és értelmem visszatért hozzám; és áldottam a Magasságot, és dicsértem és tiszteltem azt, aki örökké él, akinek uralma örökkévaló uralom, és az ő országa nemzedékről nemzedékre áll. És a föld minden lakója semminek számítatik; és az ő akarata szerint cselekszik az ég seregében és a föld lakói között; és nincs senki, aki megfoghatná kezét, vagy ezt mondhatná neki: Mit cselekszel? Ugyanabban az időben értelmem visszatért hozzám; és országom dicsőségére méltóságom és fényességem visszatért hozzám; és tanácsosaim és főembereim felkerestek engem; és megerősítettem országomban, és rendkívüli nagyság adatott nekem. Dániel 4:34–36.

A száznegyvennégyezer elpecsételésének ideje mint a „napok vége” van ábrázolva, és ezért a „hetven esztendőnek”, valamint a „hét időnek” jelképes lezárását is jelenti. Abban az időben a „bűnbánat és bocsánat” lesznek azok a jellegzetességek, amelyek azok munkáját jellemzik, akik korábban holtan feküdtek a halott, kiszáradt csontok völgyén áthaladó utcán.

A száznegyvennégyezer bűnbánati munkájának látható vonása Ezékiel könyvének kilencedik fejezetében úgy jelenik meg, mint „sóhajtozás és jajkiáltás”. Amikor Isten népe megvallja és elhagyja személyes bűneit, amikor elismeri, hogy atyái ugyanazon bűneit ismételte meg, amikor félreteszi véleményének kevésységét, és beismeri, hogy Istennel ellenkező úton járt, és azt is, hogy Ő a kesedelem idejének 2020. július 18-i bekövetkezése óta velük ellenkező módon járt, akkor úgy találtnak majd, hogy „tízszerte” nagyobb prófétai hatalmuk van, mint a királyságban minden más magát bölcsnek valló férfiúnak.

A pecsételés folyamata az iszlám eloldásával, majd megfékezésével kezdődött. Ez a folyamat úgy ér véget, ahogyan kezdődött: amikor az iszlám ismét szabadon bocsátatik. Szabadon bocsátatik a pecsételés idejének napjai végén, amely Dániel számára Círus rendelete volt, amely Babilonból

hívta ki az embereket. Ott, a megtisztulás napjainak végén, a vasárnaptörvény „rendeletének” ítéleténél az Egyesült Államokban, a hűségesekről kiderül, hogy „tízszer annyi” prófétai erővel rendelkeznek.

„Túl messzire helyezitek az Úr eljövételét. Láttam, hogy a késői eső úgy közeledik, [oly hirtelen,] mint az éjféli kiáltás, és tízszeres erővel.” Spalding and Magan, 5.

Dániel második fejezetének vizsgálatát a következő cikkben kezdjük meg.

„Ez volt az éjféli kiáltás, amelynek erőt kellett adnia a második angyal üzenetének. Angyalok küldettek a mennyből, hogy felrázzák a csüggedt szenteket, és előkészítsék őket a rájuk váró nagy munkára. Nem a legtehetségesebb emberek voltak az elsők, akik ezt az üzenetet elfogadták. Angyalok küldettek az alázatos, odaszentelt lelkekhez, és arra indították őket, hogy felhangozzák a kiáltás: „Ímé, jön a Vőlegény; jöjjetek ki elébe!” Azok, akikre e kiáltás bízott, siettek, és a Szentlélek erejével hirdették az üzenetet, és felrázták csüggedt testvéreiket. Ez a munka nem emberek bölcsességében és tudományában állt, hanem Isten erejében, és szentjei, akik hallották a kiáltást, nem tudtak annak ellenállni. A leglelkibbek fogadták el először ezt az üzenetet, és azok, akik korábban a munka élén jártak, utoljára fogadták el, és segítettek erősíteni a kiáltást: „Ímé, jön a Vőlegény; jöjjetek ki elébe!”” Early Writings, 238.